

Härral läks külm värin üle ihu, kui ta mõtles neid kauemaks siia jätta, et niisugused sõdavad ju viimaks iseennast ka ühes tükkis ära! Parem warsti neid kus see ja teine fibutada. Ja, mida warem seda parem! mõtles härra ja tõmmas taskust raha wälja.

„Siin on teil 2 rubla! kasige siit, ja ärge enam oma filmi siin näitage!“

Suure rõõmuga andsiwad needellid oma jalgadele tuld, jooksiwad — seda ei tea keegi kus kohta — kadusiwad nagu tina tuhka.

Kuidas härral wana mood ja rõõm oli, õhtalt „snepi“ jahi peale minna, nõnda oli ka täna. Tema läks sinna kambresse, kus jahi riistad seisiwad, ja rätsepad enne seda oma „kõhtusid“ oliwad täitnud. Esimene töö oli jahi saapid jalga tõmmata. — Aga oh taewas! kui plärinal purskas, kui ta saabast jalga tõmmas, erneleem mõõda reisa ülesse. „Mis pagan siin sees on! tänane ernesupp?“ — O, ja, nüüd saan ma aru! Meed äraneetud rätsepad! — „Rahju, et ma neid nii kergeste äraminna lastsin!“

Kõik oli praagane. Ta läks jahitasku seest pabert wõtma, oma kassa puhtaks pühkima. Hirmsa sõimamisega pistis ta kae sisse ja tõmmas jälle kohkunult seda tagasi, — juba jällegi „ernepudru“ täis! — ümises ta isieneses ja läks oma kábarat ahju pealt wõtma. Parakuhti! tuli nüüd „erne leem“ temale otse päha ja kaela. Bihane kui tiiger tõmmas ta ninarätiku taskust, läks wee poti juure, tõmmas jällegi kaks peotäit „erne praaka“ filme wahela. Kui hull wiiskas ta poti wästu seinale, nii et leeme ja poti tüfid põrandat nagu sía laudaks ümber muutsiwad.

„Ja, ja!“ ümises ta isieneses, „minu tahtsin neid natuke narrida — aga need hilparakad oliwad weel kawalamad.“

Peeter ja Liisa.

Peeter oli noor ja wirt tõdmees, temast pidas kõik terve küla palju lugu. Mõisas ehk kodus oli tema oma tõdga kõigest see